

OSMANLI GÜNLÜKLERİ

3

Muhtesem Sultanlar

"İnsanlar görsünler ki Kanuni
bu dünyadan eli boş gitmiştir."
Kanuni Sultan Süleyman

MUHTEŞEM SULTANLAR

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Resimleyen Fatih Okta
Kapak Tasarım M. Aslihan Özçelik
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

3. Baskı Nisan 2016
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0832-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar-İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 3044
OSMANLI GÜNLÜKLERİ / 3
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2007 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN.....	7
SULTAN II. SELİM	65
SULTAN III. MURAD	81
SULTAN III. MEHMED.....	95
SULTAN I. AHMED	113
SULTAN I. MUSTAFA.....	131
SULTAN II. OSMAN	143

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN

Babası: Yavuz Sultan Selim

Annesi: Hafsa Hatun

Doğumu: 27 Nisan 1495

Tahta Çıkışı: 30 Eylül 1520

Vefatı: 6/7 Eylül 1566

I. Bölüm

Kanuni Sultan Süleyman

Ben, Osmanlı Devleti'nin onuncu padişahı ve İslam halifelerinin yetmiş beşincisi olan Kanuni Sultan Süleyman Han'ım.

Ben, çağlar kapatan, çağlar açan Fatih Sultan Mehmed Han ve büyük âlim, devlet adamı Sultan Bayezid Han'ın torunuyum. Ve ben, sekiz yıla seksen yıllık işi sığdıran, cennet mekân, yüceler yücesi rahmetli Yavuz Sultan Selim Han'ın oğluyum.

27 Mayıs 1495 Pazartesi günü Trabzon'da dünyaya gelmişim. Babam Yavuz Sultan Selim Han, o sıralarda Trabzon'da **sancakbeyi**ymiş. Benim de çocukluğum ve ilk gençlik yıllarım oralarda geçti.

Annem Ayşe Hafsa ve ninem Gülbahar Hatunlar benim üzerine titrer dururlardı. Bir dediğim iki olmazdı.

Annemin güzelliğini ve bana sevgiyle bakan gözlerini çok iyi hatırlıyorum. Anacığım, her zaman benim başıma kötü bir şey geleceğinden korkar, onun için de etrafımda dolaşır dururdu.

“Süleyman, çok koşma terlersin.”

“Oğlum merdivenlere dikkat etsene! Bak az daha düşüyordun.”

“Oğulcuğum sen niye bu kadar iştahsızsın?”

Bu sözler ve daha da başkaları Trabzon’daki sarayda sık sık tekrarlanırdı. Ninem Gülbahar Hatun ise beni önüne oturtup dualar öğretirdi. Sonra da,

“Nazar degecek benim güzel torunuma. Bakın Yasin-i Şerif’i ne de çabuk öğrendi.” der ve gurur duyardı benimle.

Babamın sert görünüşü altındaki gülümseyen bakışları, korkularım, heyecanlarım ve bazen saklandığım kapı arkaları...

“Yanıma gel aslan oğlum. Gel de biraz konuşalım.” diye içeriye seslenen babam ve benim koşup kucağına atlayışım... Sevilmelerim, okşanmalarım... Bana sanki yıllar hiç geçmemiş gibi geliyor.

Yedi yaşıma kadar annem ve ninemden dersler aldım. Okumayı ve yazmayı onlar öğrettiler bana. Terbiyeli ve saygılı olmayı, büyüklerle nasıl konuşacağımı anlattılar, örnekler verdiler.

Sarayın bahçesinde koşar, oynar, türküler söyledim. Sonra ter içinde dönerdim annemin yanına. Mis kokulu sabunlarla yıkarlardı beni ve yumuşak yataklarda dinlenirdim.

Öyle uykularına yatırdıkları zaman ise uyur gibi yapar aldatırdım annemi. Sonra da ablalarımın toplandığı odaya giderdim. Onlar ellerindeki gergeflerde nakışlar işlerlerdi; renk renk, biçim biçim... Ve ben yavaşça kapıyı açar, onları seyrederdim. İçlerinden biri görürverirdi beni. Sonra gülüşmeler, şakalar ve yine benim kucaktan kucağa dolaşmalarım... Allah'ım ne güzel günlerdi onlar.

Yedi yaşıma geldiğimde babam, “Süleyman oğlan, seni İstanbul’a dedenin yanına göndereceğim. Merak etme! Annenle lalan da yanında olacak.” dedi.

Dikkatle yüzüne bakıyordum. “İstanbul mu?” dedim. “Ama ben burayı çok seviyorum. Hem ablalar da burada. Ne var ki İstanbul’da?”

Saçlarımı okşadı, boynumu kaşdı, sonra, “Oradaki büyük âlimlerden dersler almanın zamanıdır artık. Öğreneceğin çok şey var çünkü.” dedi.

Sonra parmağını iki yana salladı. “Beni oralarda utandırma sakın. Olur mu?”

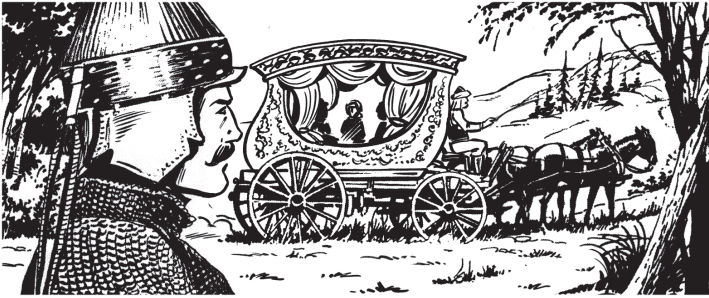
Cevap veremedim, çünkü onu utandırmamak için nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Susup önüme baktım.

II. Bölüm

İstanbul'a Gidiyoruz

Ve bir sabah, babamın ve ninemin ellerini öptüm, ablalarım ile vedalaştım. Annemle beni bir arabaya bindirdiler. Eşyalarımız başka bir arabaya kondu. Yanımıza aldığımız iki yardımcı kız ve lalamla birlikte yollara düştük.

Bizi götürecek atlı askerler peşimizden geliyorlardı. Dağlar, tepeler aştık. Su kenarlarında

dinlendik. Sonra yine yorulduk. Uyudum, uyan-
dım. Sonra yine uyudum. Güneş battı, ay doğdu.
Ay battı, güneş doğdu ama yollar bitmek bilmedi.

Sonunda çok uzun süren bir yolculuktan sonra
uzaktan İstanbul surları görüldü. Akşam güneşi
altında pırıl pırıl parlıyordu.

Babam, “Öyle bir yere gidiyorsun ki, dünyada
bir eşi daha yoktur,” demişti. “Orası bir mücevher-
dir.”

“Nasıl bir yer bu İstanbul? Galiba babam haklı.”
diye düşündüm. “Bu dünyada böyle bir yer daha
var mıdır?”

Sarayın kapısında karşılayanlar hemen bizi ka-
lacağımız daireye götürdüler. Soyunup dökündük,
yıkayıp temizlendik. Biraz dinlenip yemeğimizi de
yedikten sonra lalam yanımıza geldi ve “Padişah
efendimiz, siz şehzademizi yanlarında görmek is-
terler.” dedi.

Çok heyecanlandım. Dedem nasıl biriydi acaba?
Onu, çok küçükken bir kez görmüştüm ama şimdi
yüzünü hatırlamıyordum. Sakallı mıydı, yoksa o da
babam gibi sakalını kesiyor muydu? Babamınki gi-
bi onun da küpesi var mıydı? Zayıf mıydı, şişman
mı? Beni sevecek miydi? Yoksa, “Birkaç gün bu-
rada kalabilirsin sonra da doğru Trabzon... Çünkü
senin evin orası.” der miydi?